

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

12

锦衣当国

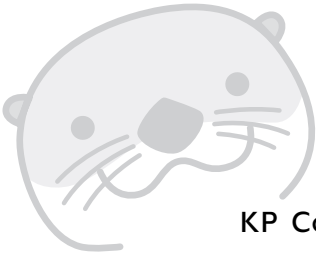
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋เล่อ

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ในปีนั้นไปจิววี๋แต่งกลอน ก็ต้องให้คู่ครองอ่าน นางเข้าใจ จึงให้ผู้อื่นได้อ่าน”
- เทอเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

ตั้งแต่มหาอำมาตย์จางจี้เจิ้งจากไป ก็เรียกว่าล้างกระดานอย่างแท้จริง ไม่เพียงเปลี่ยนขุนนางราชสำนักกันยกแผง วงหลวงฝ่ายในยังมีการเปลี่ยนผ่าน ผู้กุมอำนาจใหญ่เช่นกัน กระทั่งเรื่อยลามาไปถึงแม่ทัพใหญ่ประจำชายแดน ไม่ว่าจะสร้างผลงานมากมายแค่ไหน แต่อย่างไรก็ยังมีมนุษย์บุญคุณ วีรบุรุษก็มีบางครั้งที่มือไม่สะอาดเช่นกัน

ใช่แล้ว เรากำลังพูดถึงซีจี้กวง ผู้ซึ่งสำหรับหวังทงแล้วเป็นบุคคลในตำนาน ที่ปรากฏเรื่องราวอยู่ในตำราเรียน ไม่น่าเชื่อเลยว่าคนระดับนั้นจะฝากฝังแผ่นดิน ต่ำหึงเอาไว้ในมือหวังทง นี่มันภาวะความรับผิดชอบระดับไหนกันเนี่ย!

ถึงแม้หวังทงจะเคยนำทัพออกศึกกับพวกทุ่งหญ้านอกด่านมาก่อน แต่ศึกครั้งนี้ที่ทุกคนกำลังจะได้อ่านมีสเกลใหญ่โตจริงๆ แน่แน่นอนว่าความสะใจก็ยิ่งทวีคูณ เหตุการณ์ในสนามรบจะดุเดือดแค่ไหน หวังทงจะสร้างเรื่องน่าตื่นตะลึงอะไรขึ้นมามากบ้าง พูดได้แค่ว่าต้องติดตาม!

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 697

กล่าวพูด ไม่กล้าฟัง มีคนฝากฝัง

“เชิงเก๋อตุ๋นเหลือแม่สมรสกับชายาสาม แต่ก็ยังมีเรื่องไม่ลงรอย เผ่าอัลตันไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พวกเคอเออร์ชินกับเผ่าอื่นก็รวมหัวกันบ้าง แย่งชิงกันบ้าง ไม่มันคงเช่นกัน ตอนนี้ชายแดนทั้งเก้าของแผ่นดินต้าหมิง มีทหารเก่งกล้า เรากล้าแกร่ง ศัตรูอ่อนกำลัง เป็นเวลาดีแห่งการโจมตีปราบปราม ให้ราบคาบ”

โจวอ้อหลูตาเลง กล่าวน้ำเสียงนิ่งเรียกว่า

“ที่ได้เท่าซีกกล่าวมานั้น ข้าจะนำไปทูลฝ่าบาททั้งหมด”

เผ่าอัลตันที่ซีจี้กงกล่าวถึง เมื่อยี่สิบสามสิบปีก่อนหน้าได้กุมอำนาจทุ่งหญ้า นอกด่านจากตะวันออกไปตะวันตก คุณทะเลทรายเหนือใต้ไว้หมด หลังจากได้รับฉายาว่าเจงกิสข่านแล้ว ทุ่งหญ้านอกด่านก็เข้มแข็งถึงขีดสุด เคยนำกำลัง ห้าหมื่นกว่ามารุกรานในสมัยฮ่องเต้เจี๋ยจิ้ง หลายครั้งประชิดใกล้เมืองหลวง

ส่วนเผ่าเคอเออร์ชิน เพราะอยู่ใกล้แต่ละผ่านอกด่าน มีการค้าทำกำไร เผ่าเล็กๆ จึงมาขอสวมมิกัด ทำให้มีคนมาเพิ่มอยู่ไม่ขาด ค่อยๆ ยิ่งใหญ่ขึ้น แม้ว่าที่กุ่เป่ย์เซวครั้งนั้นจะสูญเสียชีวิตใหญ่ แต่ก็ยังมีทหารม้าอยู่ในมืออีกหมื่นกว่า

ชายแดนแผ่นดินต้าหมิง ทหารร่วมล้าน แต่ทหารม้าเก่งกล้ากลับมีไม่ถึงหนึ่งในสิบส่วน หากคิดจะทำอย่างซีจี้กงว่ามา แผ่นดินต้าหมิงต้องส่งกำลังทหาร ส่วนใหญ่ออกรบ เรียกได้ว่าเป็นศึกใหญ่ระดับเดียวกับในอดีต ยามฮ่องเต้จู่ตี้

กริธาทพขึ้นเหนือ และฮองต้อองจนำกำลังทำแสนลงใต้

การศึกเช่นนี้ ชนะยอมได้รับการกล่าวขานอย่างยิ่งใหญ่ บันทีกในหน้าประวัติศาสตร์ แต่หากแพ้จะทำเช่นไร แพ้ในสนามยังไม่เท่าไร ทว่าหากเป็นเหตุให้สิ้นแผ่นดินลงจะทำเช่นไร

โจวอ้อคิดในใจ แต่สีหน้ายังคงนิ่ง ขณะที่แหวตาทวังทงส่งประกายทหารม้าบนทุ่งหญ้านอกด่านแล้วอย่างไร เขาออกนอกด่านไปปะทะมาแล้วสองครั้ง ทหารแผ่นดินต้าหมิงแต่ละแห่งอ่อนแอมาก ถูกความสงบนานปีทำให้กลายเป็นพวกอ่อนแอไปเสียแล้ว พวกทุ่งหญ้านอกด่านก็ไม่ต่างกัน

ตอนนี้ทหารเมืองจีโจวเข้มแข็ง กองกำลังหู่เว่ยค่อยๆ เสริมกำลังจนแข็งแกร่ง ร่วมกับทหารหนักหมื่นของตระกูลหลี่ที่เก่งกล้าจากเมืองเหลียวโจว ขอเพียงสามประสาน คงไม่จำเป็นต้องใช้กำลังชายแดนอื่นอีกก็สามารถลงทำตามแผนของซีจี้กวงได้

ทว่าหวังทงเอาแต่ก้มหน้า เขามากับโจวอ้อเพื่อเป็นตัวแทนฮองเต๋ว่านลี่ จึงไม่อาจแสดงความคิดเห็นออกไปให้เด่นชัดนัก โจวอ้อสีหน้านิ่ง หวังทงก้มหน้า ซีจี้กวงมองปฏิภริยาทั้งสองไม่ออก

“ทหารเมืองจีโจวเก่งกล้า เมืองเหลียวโจวของหลี่เจิงเหลียงก็มีทหารดี หากเข้าอยู่ก็ยังคงจะเป็นเช่นนี้ แต่หากเข้าไม่อยู่แล้วคงต้องค่อยๆ เลื่อมลง หลี่เจิงเหลียงติดความร่ำรวย ไม่รู้ว่าบุตรชายเขาพวกนั้นจะรักษากองกำลังนี้ไว้ได้นานเท่าไร อีกสองสามปีก็ไม่อาจกล่าวถึงการรบแล้ว ไม่อาจรับประกันได้ว่าพวกนอกด่านจะมีวีรบุรุษปรากฏขึ้นอีกเมื่อใด หากว่าสถานการณ์เปลี่ยนก็คงตกอยู่ในอีกสถานะแล้ว...ถึงตอนนี้ข้าคงไม่มีแรงมายุ่งเกี่ยวเรื่องพวกนี้แล้ว”

กล่าวอยู่นานก็เพื่อต้องการบอกว่า นี่เป็นจังหวะสำคัญที่จะรบเด็ดขาดกับพวกอันต้า ตัดภัยใหญ่บนทุ่งหญ้านอกด่านให้สิ้นซาก เพื่อราษฎรแผ่นดินต้าหมิงจะได้สงบสุขไปอีกหลายร้อยปี

แต่เรื่องเช่นนี้โจวอ้อกับหวังทง หรือไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่กล้าออกความเห็นต่างมีหูประตูดมช้อง เกิดหลุดออกไป ไม่รู้ว่าจะหนักยี่หนักอันใดมาสู่ตัวกัน

“ใต้เท้าซีต้อองการกล่าวเท่านั้นหรือ ขอใต้เท้าชี้วงใจ ข้าจะนำวจาใต้เท้าไป

กราบพูลฝ่าบาท!”

ในห้องเตรียมกระดาดษพู่กันไว้พร้อม ตอนซีจี้กวางพูดจบเขายังลังเล ก่อนสุดท้ายจะคว้ากระดาดษออกมาแล้วจดบันทึกอย่างรวดเร็ว

ออกนอกวังมาปฏิบัติหน้าที่ ใต้รับภารกิจ ไม่ว่าจะนอกวังในวังล้วนรู้สึกไม่ดีหากต้องมาเจอกับเรื่องเช่นวันนี้ มาพูดเรื่องใหญ่แห่งแผ่นดินเช่นนี้ ไม่กล้าออกความเห็นไม่เท่าไร หากบันทึกลงไปแล้ว ฟังแล้ว จดแล้ว เช่นนั้นก็ต้องรับภาระไปด้วย ถวายฎีกาไปก็ย่อมพัวพันไปด้วยแล้ว

โจวอี้ได้ฟังยอมไม่รู้สึกลินดี วาจามีขอรอดกลับ ซีจี้กวางเป็นแม่ทัพมา ลีลิบปียอมรู้เรื่องแหวดวงขุนนาง เบี้ยหวัดทหารที่หักก็เคยส่งให้จางจวีเจิ้ง ดังนั้นเมื่อได้ฟังความหมายแฝงที่โจวอี้พยายามสื่อมา ซีจี้กวางก็ยอมรู้ แต่ทำเป็นไม่เข้าใจ ยิ้มพलगกล่าวว่า

“เรื่องฎีกาถวายฝ่าบาทจบแล้ว แต่ยังมีเรื่องส่วนตัวอีกสองสามเรื่องอยากฝากฝัง”

กล่าวจบซีจี้กวางก็ควักเอาป้ายทองแดงรูปสี่เหลี่ยมออกมาจากอกเสื้อ ขณะกำลังจะตะโกนก็หลุดหัวเราะออกมาเสียก่อน โยนป้ายทองแดงลงบนโต๊ะ กล่าวยิ้ม ๆ ว่า

“เมืองจี้โจวทำเอาติดดินสั้ย ทำให้ทั้งสองท่านหัวเราะเอาแล้วกระมัง”

หวังทงยื่นหน้าไปดู ป้ายทองแดงเป็นรูปหัวพยัคฆ์ ทำให้ประณิต โจวอี้ข้าง ๆ ยิ้มก่อนจะกล่าวว่า

“นี่คือป้ายพยัคฆ์ ข้าเคยได้ยินมา”

ซีจี้กวางยิ้ม โจวอี้หันไปอธิบายให้หวังทงฟังว่า

“ได้เท่าซี้มีระเบียบที่เมืองจี้โจว หากเป็นเรื่องสำคัญต้องส่งมอบป้ายพยัคฆ์เป็นหลักฐาน ไม่เห็นป้าย ให้ตัดหัวคนนำข่าว และป้ายนี้เดือนหนึ่งเปลี่ยนหนึ่งครั้ง ทำโดยช่างส่วนตัวของได้เท่าซี้ ช่างทั่วไปเลียนแบบไม่ได้”

“ชายหน้าโจวกงกงแล้ว เมืองจี้โจวเป็นชายแดนสำคัญ หลายเรื่องไม่อาจรอช้า รอไปเมืองกว้างตงคงไม่ต้องใช้แล้ว เอาไว้เป็นที่ระลึกเท่านั้น”

ซีจี้กวางกล่าวตรง ๆ หวังทงยิ้มตาม คิดเสียวว่าแม่ทัพเผ่าลี้พยอกตนเอง

ซี้จี้กงตะโกนเรียกออกไป ทหารท่าทางองอาจนายหนึ่งก็เข้ามา สีหน้าอบน้อม

“ได้เท่าหวัง นี่เป็นทหารอารักขาข้า ชื่อว่าฉีฉู่ มีประสบการณ์การรบไม่เลว ทหารคนอื่นติดตามข้ามานาน อายุก็มาก ไม่อาจตัดใจจากกันไปได้ แต่เจ้าเด็กนี่ ปีนี่แค่สิบเจ็ด เรียนการรบมามาก ไม่อาจปล่อยให้ทิ้งร้างสูญเปล่าไปพร้อมกับตัวข้า อยากหาอนาคตที่ดีให้เขา หากได้เท่าหวังไม่รังเกียจ ให้ฉีฉู่มาอารักขาท่าน หรือไปเป็นองครักษ์เลื้อแพร กองกำลังหู่เวยกี้ก็ได้ อย่างไม่ก็ดีกว่าติดตามข้าไป”

เรื่องฝากฝังคนให้ตนรับไว้ หวังทงเคยพบไม่น้อย คิดไม่ถึงว่าซี้จี้กงก็กล่าววาจาเช่นนี้ได้เหมือนกัน อีกฝ่ายเป็นทหารอารักขาเท่านั้น จัดการให้ทำงานได้หลายหน้าที่ เด็กหนุ่มที่ทำให้ซี้จี้กงเห็นความสามารถได้นั้น อย่างไม่ก็ยอมใช้การได้

หวังทงมองไปทางโจวอี้ โบหน้าโจวอี้เผยรอยยิ้มที่ไม่รู้ว่าหมายถึงเรื่องใด ดูแปลกๆ หวังทงส่ายหน้าไม่สนใจ กล่าวยิ้มๆ ว่า

“ในเมื่อได้เท่าซี้กล่าวเช่นนั้น ข้าก็ขอรับไว้ ได้เท่าซี้วางใจได้ ฉีฉู่หากมีความสามารถ ข้ารับรองอนาคตเขาได้ หากไร้สามารถ ก็ยอมมีชีวิตที่ไม่ลำบาก”

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ขอบคุณได้เท่าหวังมาก”

ซี้จี้กงยิ้มพลางพยักหน้า ยกถ้วยน้ำชาแสดงความขอบคุณ หวังทงรู้สึกแปลกๆ สถานะอย่างซี้จี้กงมาฝากฝังทหารอารักขาให้ตน เรื่องเล็กน้อยไยต้องขอบคุณอย่างมีพิธีต้องเช่นนี้ด้วย โจวอี้หุบยิ้ม ซี้จี้กงหันไปกล่าวกับฉีฉู่ว่า

“เสี่ยวอู่ วันหน้าเจ้าเป็นทหารได้เท่าหวังแล้ว ต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้ดี อย่าได้เกิดความผิดพลาด ทำขายหน้าคนเมืองจีโจว ขายหน้ามาถึงข้าได้ เข้าใจไหม รีบคารวะได้เท่าหวัง!”

ฉีฉู่ได้ย็นก็รีบคุกเข่าลงโขกศีรษะค้ำับหวังทง

“ข้าน้อยคารวะได้เท่าหวัง”

“อืม อีกเดี๋ยวเก็บของของเจ้าแล้วตามข้ากลับเข้าเมือง!”

หวังทงพยักหน้ากล่าวขึ้น ฉีฉู่รับคำ ลุกขึ้นหันไปคุกเขาให้ซี้จี้กง โขกศีรษะไปอีกสีกว่าที่ กล่าวน้ำเสียงสะอื้นว่า

“ขอได้เท่ารักษาสุขภาพ เสี่ยวอู่ไม่อาจรับใช้ท่านแล้ว!”

ซี้จี้กงพยักหน้าหนึ่ง ฉีอยู่ลุกขึ้นนำตานองหน้า หวังทงขมวดคิ้ว ในใจคิดว่า ชายชาติตรีร้องให้ทำไมกัน ทว่าคิดอีกที อาจเพราะซี้จี้กงดูแลทหารได้ห้ำหั่นได้ดี ทุกคนจงรักภักดีอย่างมาก จึงไม่อาจตัดใจ แต่อย่างไรก็รู้สึกขัดๆ อยู่แน่นอน

ฉีอยู่ออกไป ซี้จี้กงเหมือนไม่มีอันใดติดใจอีก ถอนหายใจยาว กล่าวเรื่องที่ ต้องการกล่าวออกไปแล้ว ฝากฝั่งคนเรียบร้อยแล้ว อยู่ๆ ก็รู้สึกว่ตนแก่ลงอีก หลายปี จะกล่าวอันใดอีกก็รู้สึกอ่อนแรง จึงลุกขึ้นยืน

“ข้าได้รับพระเมตตาจากอดีตฮ่องเต้และฮ่องเต้พระองค์ปัจจุบัน รักษาเมือง จี้โจว นำทัพคุมกำลัง วันนี้แม้ไม่อาจเข้าเฝ้าที่เมืองหลวง แต่ก็ขอถวายพระพร ในฐานะขุนนางผู้จงรัก”

กล่าวจบก็หันไปคุกเข่าโขกศีรษะไปทางเมืองหลวง โจ้วอี้กับหวังทงพากัน ยืนขึ้น

ตลอดทางขากลับ หวังทงกับโจ้วอี้ไม่ได้ผ่อนคลายเหมือนขามา พอออกจาก โรงเตี้ยมสถานีพักม้า สองคนก็เหมือนเจ็บไป วิ่งม้าประยะหนึ่งโจ้วอี้จึงได้กล่าว อย่างไม่พอใจว่า

“ซี้จี้กงนี่นะ ถวายฎีกาไปแล้วก็ได้ ต้องให้เราสองพี่น้องมารับฟังเองด้วย ปกติก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอันใดกัน”

หวังทงส่ายหน้า กล่าวยิ้มๆ ว่า

“ซี้จี้กงเป็นคนฉลาด หากวาจาเช่นนี้หลุดไปบนกระดาน น้ำลายขุนนาง ทั้งหลายคงได้ถ่มรดเขาตาย อย่าวว่าแต่แม่ทัพกว้างตงเลย ไปเป็นทหารชั้นผู้น้อย ที่กว้างตงยังยาก แต่ซี้จี้กงจงรักภักดีต่อแผ่นดิน จึงต้องเสี่ยงภัยออกมาราบพูล นับว่าซื่อสัตย์ภักดีมาก พี่โจ้วไม่ต้องกังวล วาจานี้กลับไปพูลฝ่าบาทก็พอ”

โจ้วอี้ส่ายหน้ายิ้มเจื่อน หันไปหรีตามองหวังทง

“น้องหวัง เคยได้ยินไหมว่าซี้จี้กงกลัวภรรยา”

“ขุนพลใหญ่ระดับนี้ถึงกับกลัวภรรยาเสียหรือ”

“ไม่กลัวได้อย่างไร นี่เป็นเรื่องชวนหัวของใต้หล้าไปแล้ว กล่าวกันว่า ทหารของซี้จี้กงต้องการเสริมความกล้าให้เขา จึงได้จัดแถวทหารพร้อมอาวุธ

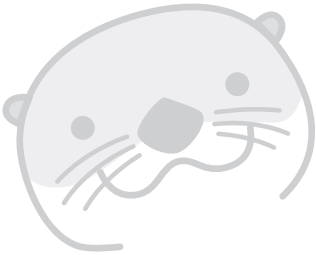
เป็นพิเศษ จากนั้นเชิญฮูหยินของเขามาชม คิดจะทำให้ตกใจหวาดกลัว นึกไม่ถึงว่า ฮูหยินซีจี้กวงมาถึงไม่เพียงไม่กลัว ยังถามซีจี้กวงว่าต้องการอันใด จุกละทูก ซีจี้กวงไม่รู้จะตอบอันใด ได้แต่กล่าวว่า ‘เชิญฮูหยินมาชมแถวทหาร’”

โจวอี้กล่าวจบ หวังทงอึ้งไป จากนั้นสองคนก็หัวเราะดังลั่น คิดไม่ถึงว่า แม่ทัพใหญ่ระดับเขาถึงกับมีเรื่องเช่นนี้ โจวอี้ยังกล่าวว่า

“กลัวภรรยาจนเป็นเช่นนี้ แต่ซีจี้กวงกลับมีบ้านเล็กบ้านน้อยข้างนอก สองบ้านเหมือนกัน ตอนนี้ลูกโตแล้ว ภรรยาเขาไม่รู้จะทำอะไร ได้แต่ ยอมรับไป”

หวังทงได้ยिनก็ส่ายหน้า แต่ในใจนั้นรู้สึกงง หรือว่าโจวอี้คิดใช้โอกาสนี้ บอกให้ตนแต่งงานเสียที โจวอี้กล่าวต่อว่า

“ภรรยาน้อยสองบ้านนี้ ภรรยาของเขาได้แต่ก้มหน้ายอมรับไป ทว่าซีจี้กวง สถานะเช่นนี้ จะมีแค่ภรรยาสามคนได้อย่างไร...”

กตลอกจอน

ตอนที่ 698

แม่ทัพชื่อดังก็ไม่ต่าง โบายหนักสร้างผลงาน

ยุคสมัยนี้หนึ่งสามีหลายภรรยา บุรุษพอมีสถานะในระดับหนึ่งแล้ว การจะมีภรรยาแต่งสามภรณาน้อยสี่ล้วนเป็นเรื่องปกติ คนอย่างหวังทงที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่อย่างเดียว หรือว่าซีจี้กวงที่กลัวภรรยานี้ หาได้น้อยมาก

แต่พอได้ยินใจอ้อเล่ามาว่าซีจี้กวงกลัวภรรยาเป็นเรื่องจริง กระนั้นก็ยังมิภรณาน้อยสองบ้าน ก็ไม่รู้ว่ใจอ้อเอาเรื่องส่วนตัวเช่นนี้มาพูดเพื่ออันใด หวังทงได้แต่กล่าวไปตามเรื่องตามราวว่า

“ฟังจากที่พี่ใจอ้อเล่ามา แสดงว่ามีบ้านเล็กข้างนอกอีกหรือ”

“เมืองจีโจวเป็นพื้นที่สำคัญ ในวังย่อมส่งสายไปไม่น้อย ระยะเวลาเห็นว่าไม่ไกลนัก ไปกลับเมืองจีโจวบ่อยๆ เกือบทุกเรื่องก็เป็นที่รู้จักในวัง ซีจี้กวงขึ้นรับตำแหน่งได้ไม่กี่ปีก็รีบกับพวกนอกด่านไปสองครั้ง ทหารย่อมล้มตายนายกองพันผู้หนึ่งตายไป ทั้งภรรยาเอาไว้ บิดามารดาล้วนไม่มี ไม่มีบุตร เป็นหญิงหม้ายตัวคนเดียว แต่เป็นหญิงหม้ายที่งดงามอรชร เรียกได้ว่าเป็นสาวงาม หลังนายกองพันผู้นั้นจากไป หญิงหม้ายผู้น้อยๆ ก็ตั้งครรรค์”

ตั้งครรรค์สิบเดือน หนึ่งปีหลังจากนั้นเป็นอย่างไรหวังทงก็เข้าใจแล้ว ผู้ชายดูแลครอบครัว ผู้หญิงตัวคนเดียวทำอันใดไม่ได้มาก ใจอ้อเล่าต่อว่า

“นายกองพันผู้นั้นมีพี่น้องทหารที่สนิทกัน ย่อมไม่ยอม คิดจะมาสืบหาความกระจ่าง แต่ก็ถูกส่งออกนอกพื้นที่ไปอย่างรวดเร็ว ไม่อาจกลับมาได้อีก

ในเมืองจี้โจวเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ก็สร้างกระแสคลื่นลมได้พอสมควร สุดท้ายกลับเงียบลงอย่างรวดเร็ว ถูกคนปิดข่าวในเวลาไม่นาน หมิงหม้ายผู้นั้นมีชีวิตดีขึ้นเรื่อย ๆ ที่พักก็เป็นเรือนหลายชั้น ยังมีสาวใช้ปรนนิบัติ กลายเป็นผู้มีฐานะในเมืองจี้โจว พอถูกคลอตออกมาก็คือฉือผู้นี้”

หวังทงหันไปมอง วาจากกล่าวถึงตรงนี้ ที่ควรเข้าใจก็เข้าใจได้แล้ว ครั้นเมื่อได้ยินเช่นนี้ก็พลันรู้สึกว่หน้าตาฉือผู้นั้นเหมือนกับซีจี้กวงอยู่หลายส่วน

“ตอนฉือผู้อายุหกขวบ ทหารประจำตัวซีจี้กวงยังมาสอนยุทธ์ให้ กล่าวเพียงว่า เห็นแก่นายกองพันผู้นั้นที่จากไป แต่ในวังมีคนกลับมารายงานว่า คนเก่าแก่ของซีจี้กวงล้นบอกว่หน้าตาฉือผู้นั้นเหมือนกับซีจี้กวงตอนเด็ก น่องหว่ง เจ้าลองคิดถึงชื่อนี้ดู”

“ฉือ...ชือ...หากไม่ใช่เมื่อครูได้ยินเขาแน่นยำ ช้ายังคิดว่าเขาเซ่ซี”

ทหารคนสนิทใช้แซ่เดียวกับแม่ทัพตนนั้นไม่แปลก พวกมันเปลี่ยนแซ่ถือว่าเป็นเรื่องสื่เกียรติ โจวอี้ยมกลางกล่าวว่

“นายกองพันผู้นั้นแซ่ก่ง ฉือผู้นั้นเข้าเป็นทหารของซีจี้กวงก็เปลี่ยนแซ่เป็นชือ แต่ภรรยาเอกซีจี้กวงรู้เข้า แม่ไม่รู้สาเหตุ แต่รู้สึกไม่สบายใจ จึงให้เขาเปลี่ยนแซ่หากก็ได้กลับไปใช้แซ่ก่งดังเดิม เพียงเปลี่ยนเป็นอักษรฉือ”

หวังทงที่อยู่บนม้าส่ายหน้า กล่าวยิ้ม ๆ ว่

“เรื่องพวกนี้สามารถเอามาเป็นเรื่องเล่าในร้านน้ำชาเมืองหลวงได้เลยนะนี่ อย่ไรกัน ได้หล้าล้นรู้ แต่ภรรยาแม่ทัพชือไม่รู้งั้นหรือ”

“เรื่องส่วนตัวแม่ทัพใหญ่เมืองจี้โจว คนเมืองจี้โจวไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์นี่เป็นเพราะคนในวังจับตาดูเรื่องนี้มาก จึงได้รู้รายละเอียดมา แต่ว่านะ ซีจี้กวงอย่ไรก็กลัวภรรยา ภรรยาน้อยสองบ้านนั้นว่ากันว่าทำเอาครอบครัวปั่นป่วนไปหลายเดือน มารดาฉือผู้นั้นจากไปเร็ว จึงไม่ต้องบอกกล่าวแก่ภรรยาเอก”

ในวังมีสายมาก วาจากกล่าวกระจ่างเช่นนี้ได้ก็เพราะส่งขันทีไปควบคุมการทำงานของกองทัพอีกทาง และยังมีขันทีติดตามไปอีกจำนวนหนึ่ง จับตาดูเมืองจี้โจวไว้ เรื่องลับของแม่ทัพใหญ่ย่อมเป็นเรื่องที่พวกเขาสนใจ ไม่ต้องสาธยายหมด หวังทงก็เงียบไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวว่

“ฉีอู่เป็นบุตรชายลับ ๆ ของซีจี้กวง เรื่องนี้ในวังนอกวังคงรู้กันหมดแล้ว หากติดตามข้า ไม่รู้จะทำให้เกิดเรื่องอันใดหรือไม่”

โจวอี้มระริน กล่าวอย่างไม่ยี่พระว่า

“คนอื่นอายุเท่านี้หวังก็ทำการไม่ระวังเท่าไร น้องหวังนี้ไม่เหมือนอายุเท่านี้เลยนะ หากซีจี้กวงยังอยู่ในตำแหน่งที่เมืองจี้โจว เรื่องแบบนี้ย่อมทำไม่ได้ แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว แม้ทุกคนรู้ ก็คงได้แต่ชมเชยน้องหวังว่ามีคุณธรรมและใจกว้าง!!”

หวังทงพยักหน้ายิ้ม ๆ ไม่กล่าวอันใดต่อ ส่วนเรื่องการรบที่ซีจี้กวงเสนอมานั้น สองฝ่ายไม่กล่าวถึง เรื่องนี้พัวพันใหญ่หลวง ต้องรอให้ฮ่องเต้ว่านลี่ตัดสินใจ

ระหว่างทางพักที่ร้านตีมน้ำแกงกับกินอาหารแห้งให้อิ่มท้อง ผ่านมื่อกลางวันไป พระอาทิตย์เพิ่งจะค่อนไปทางตะวันตกก็ถึงประตูฉงเหวินแล้ว

บังเอิญมาก พอถึงก็เห็นทหารองครักษ์เสื้อแพรคุมตัวคนลึบกว่าคนที่กำลังคอตกหมดหวังเข้าเมืองมา หวังทงเห็นหนึ่งในลึบคนนั้นก็คอตกนั้นแล้วก็จำได้ มีหลายคนอยู่ในกลุ่มเมื่อเช้า จึงหันไปออกคำสั่งให้ทหารติดตามเข้าไปสอบถาม

พอเข้าไปแสดงตัว องครักษ์เสื้อแพรทางนั้นก็ตอบมากระจำง จากนั้นก็พาคนจากไป ที่แท้ตอนกลางวันสายลึบกองลาดตระเวนปะปนออกจากเมืองหลวงไปด้วย พบว่าคนกลุ่มนี้บ้างก็ไปอำเภออื่นเมืองอื่น บ้างก็หลบซ่อนตัวอยู่ในโถงบ้านนอกเมืองหลวง ลึบไปลึบมาจึงได้พบว่าโรงบ้านที่เป็นแหล่งกบดาน มักมีธรม้าเข้าออก

โรงบ้านนี้ทำนา ปกติมีธรม้าเข้าออกทำไมกัน มีเหตุน่าสงสัยจึงได้ส่งคนเข้าไปสืบ จับกุมคนพวกนี้เอาไว้ พอถามก็พบว่า เป็นโรงบ้านของขุนนางหนึ่งในหกกรม คนงานโรงบ้านกับคนในเมืองสมคบคิดกันขโมยม้าและวัว จากนั้นส่งมาขายยังโรงบ้านนอกเมือง

ขโมยม้าและวัวเป็นความผิดใหญ่ จับได้ก็นับเป็นความชอบใหญ่ ต้องได้รางวัลจากทางการกัอนโต ทหารกลุ่มนี้จึงดีใจอย่างมาก

หวังทงหันไปยิ้มกับโจวอี้

“เทียนจินมีเรื่องเล่าตลกเรื่องหนึ่ง ว่าเมืองหลวงหากำทราขายไปออกปาสาด ลิบคน เก้าคนต้องเป็นขุนนาง อีกคนยอมเป็นคนมีความดีความชอบ จับโจร ย่อมเกี่ยวพันถึงขุนนางพวกนี้ น่าสนุกจริง”

ทหารรักษาประตูเมืองรู้ว่าโจวอี้กับหวังทงเป็นขุนนางชั้นสูงจึงไม่กล้าขวางทาง ได้แต่คำนับพร้อมยิ้มให้ โจวอี้ไม่สนใจ หันไปยิ้มให้หวังทง

“ขุนนางตัวเล็ก ๆ มาพัวพันกับเรื่องพวกนี้ คงต้องรีบคิดหาทางสลัดความ สัมพันธ์ ไหนเลยจะคิดเรื่องอื่นได้ แต่ในเมืองนอกเมืองก็เป็นแบบนี้มาก ลูกน้องทำเรื่องผิดกฎหมาย เจ้านายไม่รู้ พอเกิดเรื่อง เจ้านายไม่อาจปิดความ รับผิดชอบ ต้องพลอยเคราะห์ร้ายไปด้วย”

สองคนคุยกันเรื่อยเปื่อยจนมาถึงถนนทักซิณ เข้าไปในหอรุ่งเรืองหาโต๊ะนั่ง โจวอี้ส่งฎีกาให้หวังทง

“ใต้เท้าหวัง หากอ่านแล้วไม่ขัดข้องก็ลงนาม ข้าจะได้ถวายฝ่าบาท”

ผู้ติดตามทั้งหลายตามเข้ามาด้วย สองฝ่ายยอมทำงานอย่างเป็นทางการเป็นงาน คำเรียกขานก็เปลี่ยนไป หวังทงรับฎีกามาอ่านแต่ต้นจนจบโดยละเอียดแล้วหยิบ พู่กันขึ้นมาลงนาม

“ข้าจะเข้าไปทูลรายงานเลย ใต้เท้าหวัง เรื่องนี้ยังไม่จบ ฝ่าบาทอาจทรง ถามอีก ใต้เท้าหวังเตรียมตัวด้วย”

“ขอบคุณโจวกงกงที่เตือน”

หวังทงยิ้ม ลูกขึ้นยืนส่ง ในใจเขาไม่ได้คิดว่าในวังจะว่อย่างไร แต่คิดถึง เรื่องที่ซีจี้กังวลมากกว่า ไม่ว่าความคิดในโลกก่อนหรือโลกนี้ พวกทุ่งหญ้า นอกด่านเป็นภัยใหญ่ของแผ่นดินต้าหมิงมาโดยตลอด ซีจี้กังวลวิเคราะห์มีเหตุผล สถานการณ์ตอนนี้เทียบกันแล้วมีผลดีต่อแผ่นดินต้าหมิงมากกว่า หากจัดการ พวกเผ่าทุ่งหญ้านอกด่านเผ่าใหญ่ ๆ ลงได้ ก็ยอมเป็นผลดีต่อแผ่นดินและ ชาวประชาต้าหมิงให้สงบสุขยาวนานสืบไป

เสร็จจากงานนี้ หวังทงก็ไปที่ห้องทำงานของผู้บัญชาการสำนักองครักษ์ เลื้อแพร ตั้งแต่ในวังมีราชโองการมา หลังหวังทงถวายฎีกา สถานะหวังทงในหมู่ องครักษ์เลื้อแพรก็มั่นคงอย่างไม่อาจสั่นคลอน ผู้บัญชาการสำนักองครักษ์เลื้อแพร

ลั่วซือกงก็แค่รูปปั้น หวังทงต่างหากเป็นผู้กุมอำนาจตัวจริง มีอำนาจสั่งการแท้จริง
 ห้องทำงานหวังทงเดิมอยู่ทางปลายปีกของอาคาร พื้นที่แคบมาก ย่อมเป็น
 เพราะพวกเหรินต่ำลงจิตใจลั่นแกล้ง แต่พอสถานะชัดเจน ลั่วซือกงก็ไม่รอช้า
 เดิมในที่ทำการ นอกจากที่ทำงานของผู้บัญชาการสำนักกองครักษ์เสื้อแพรที่เป็น
 เรือนเดี่ยวแล้ว รองทั้งสองกับผู้ช่วยทั้งสองก็แบ่งกันคนละห้องรวมเป็นอีกหนึ่งเรือน
 แต่พอเล็งที่ทำงานให้หวังทงได้แล้วก็เริ่มก่อสร้างครั้งใหญ่ ขยายเรือนเดี่ยวของ
 ผู้บัญชาการสำนักกองครักษ์เสื้อแพรอีกสองเท่า กลายเป็นใช้เรือนใหญ่ร่วมกับ
 ลั่วซือกง เรื่องนี้ไม่ต้องพูดก็รู้กัน เป็นการแสดงถึงสถานะของหวังทง

แม้หวังทงจะปฏิเสธหลายครั้ง แต่คนในสำนักกองครักษ์เสื้อแพรยังคง
 ยืนยันเหมือนกันทุกคน จึงจำต้องมาทำงานที่นี่ พอหนึ่งลงก็ย่อมมีเอกลักษณ์
 นำเอกสารที่ต้องจัดการในวันนี้เข้ามาให้อนุมัติ เสร็จงาน ลั่วซือกงเดินเข้ามา
 ทักทายหวังทง กล่าวยิ้ม ๆ ว่า

“เมื่อครู่ก๊วยกงกงในวังมาขอบคุณ บอกว่าปีก่อนหลานทำม้าหายไปทีห่อผู้โหว
 เมืองหลวงวุ่นวายเช่นนี้ คิดไม่ถึงว่าวันนี้โจรขโมยม้าจะถูกจับได้ว่าเอาเข้าไปขาย
 ที่เมืองโคเฟิง โจรพวกนี้หวาดกลัว สารภาพมาหมดเพื่อเป็นการทำดีชดเชย”

หวังทงยิ้มพลางส่ายหน้า ขโมยวัวขโมยม้า ก๊วยกงกระดืบนี้ม้าหายยิ่ง
 เสียดยเช่นนี้ หากเป็นชาวบ้านตัวเล็ก ๆ ทำม้าหายไป จะเป็นเรื่องใหญ่ของพวกเขา
 เพียงใดกัน

“ได้เท่าหวัง หลังการโอบน้อมทำให้ทหารในพระองค์เช่นองครักษ์เสื้อแพร
 เราตอนนี้ได้ยึดดอกเดินได้อย่างภาคภูมิใจแล้ว ล้วนเป็นเพราะได้เท่าหวังโดยแท้!”

“ท่านชมเกินไปแล้ว วันหน้าเรียกข้าว่าหวังทงก็พอ ให้ท่านมาเรียกได้เท่า
 ได้อย่างไร”

ลั่วซือกงโพล่มีมือยิ้มตาหยี

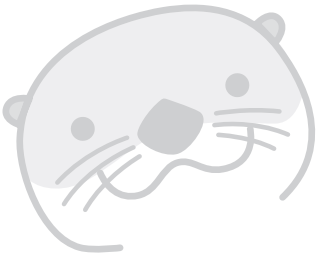
“ท่านสร้างผลงานใหญ่เช่นนี้ยังไม่อดบารมี วันหน้าอนาคตย่อมยาวไกล
 ไร้ประมาณ เกรงว่าไม่กี่วันข้าก็คงต้องเรียกท่านว่า ‘ได้เท่า’ จริง ๆ แล้ว เรียกเสีย
 ตั้งแต่ตอนนี้มีอันใดไม่ได้กัน ท่านทำงานท่านไปเถอะ ท่านทำงานไปเถอะ”

หวังทงเกรงใจลั่วซือกง ไม่ได้แต่จะต้องตำแหน่งของลั่วซือกงตอนนี้

ในสายตาคนนอกเรียกได้ว่าหวังทงรู้ชอบเขต เป็นคนมีคุณธรรม ล้วชื่อของย่อมรู้
น้ำใจ ตอนนีเห็นองครักษ์เสื้อแพรรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ ในฐานะที่มาจากองครักษ์
เสื้อแพรเหมือนกันก็ย่อมรู้สึกเป็นเกียรติไปด้วย มีโอกาสจึงต้องมาแสดงความ
เป็นมิตร ตนเองแม้ไม่ได้พึ่งพาบารมีอีกฝ่าย แต่วันหน้าลูกหลานก็อาจต้องพึ่งพา

ยุ่งมาทั้งวัน พอกลับถึงบ้านหวังทงก็รู้สึกเหนื่อยล้าอย่างมาก แต่เพิ่งนั่งลง
บนเก้าอี้ ถานเจียงก็เดินเข้ามากระซิบว่า

“นายท่าน จีอู่ที่เพิ่งมาวันนี้บอกว่าจะมาขอพบนายท่าน เพื่อขอขอบคุณ
ที่นายท่านรับตัวไว้”

ทดลองอ่าน

ตอนที่ 699

ป้ายพยัคฆ์ บุตรชายติดตามเจ้าเมือง บอกเล่าแผนบิดา

ทหารอารักขาติดตาม ก็ควรมีธรรมเนียมของทหารอารักขาติดตาม นายเหนือมาทั้งวัน ลูกน้องกลับยังคิดมาขอพบเพื่อแสดงความขอบคุณต่อหน้า เกรงว่าช่างไม่รู้จักธรรมเนียมเอาเสียเลย

ฉีอยู่นั้นหวังทงรับไว้แล้ว และก็รับการโขกศีรษะต่อหน้าซึ่งก็ลงไปแล้ว หรือว่ายังคิดจะแสดงตนออกหน้าออกตาให้ได้ ฉีอยู่นั้นต่อหน้าซึ่งก็ลงไปแล้วก็รู้ ธรรมเนียมดี เหตุใดจึงไม่รู้ความเช่นนี้ได้

หวังทงขมวดคิ้ว แต่ก็คิดถึงความสัมพันธ์ไม่ธรรมดาของเขากับซึ่งก็ลงไป จึงไ้หน้า กล่าวว่

“ในเมื่อเขามีใจคิดขอบคุณ ให้เขาเข้ามาแล้วก็แล้วกัน!”

ถานเจียงพยักหน้า หันหลังออกไปจัดการ ถานเจียงแม้ว่ามีสถานะพ่อบ้าน แต่ไม่เหมือนพ่อบ้านตระกูลอื่นที่ทำอะไรตามใจตนเอง เรื่องใหญ่หน่อย หากเกี่ยวข้องกับหวังทงก็ต้องมารายงานก่อน

ไม่นานฉีก็เดินเข้ามาคุกเข่าโขกศีรษะกล่าวว่า

“ข้าน้อยขอบคุณใต้เท้าที่รับข้าน้อยไว้”

หวังทงพยักหน้า

“หน่วยงานข้าดูความสามารถ ไม่ดูตระกูล หากเจ้ามีความสามารถก็ยอม มีเงินทองวาสนา ตั้งใจทำงานให้ดี!”

ฉือโจกศิระชะอีกครั้งก่อนจะกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ข้าเหนื่อยทราบแล้ว ได้รับความเมตตาจากใต้เท้า ข้าเหนื่อยมีของขวัญคิดจะมอบให้ใต้เท้า ขอท่านโปรดให้คนอื่นออกไปก่อน”

ห้วงหงสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น เดิมคิดว่าฉือโจกเป็นลูกแม่ทัพใหญ่ ยังเป็นลูกที่ซื่อจกวางสั่งสอนมากับมือ อย่างไรก็ดีควรเป็นคนที่โดดเด่นเป็นการเป็นงาน คิดไม่ถึงว่าจะเป็นพวกประจบสอพลอเช่นนี้ ถานเจียงซ่างๆ ได้แต่ก้มค่านับก่อนจะถอยออกไปเสียบๆ แล้วปิดประตูลง

ห้วงหงมองฉือโจกัวกเอาของบางอย่างออกจากอกเสื้อด้วยสีหน้าเรียบเฉย หลังจากคืนนี้ก็ไล่ฉือโจกไปดูแลโรงงานแล้วกัน นับว่าไม่ผิดต่อซื่อจกวางแล้ว พวกที่ไม่รู้จักวางตัวเช่นนี้ เพิ่งมาถึงก็คิดจะประจบสอพลอ จะไปใช้การอันใดได้

“ใต้เท้ายังจำสิ่งนี้ได้หรือไม่”

ฉือโจกัวได้มีน้ำเสียงประจบเหมือนเมื่อครู่ หากเป็นทางการขึ้นหลายส่วน เขายกป้ายในอุ้งมือขึ้น ห้วงหงมองไปก็จำได้จริงๆ ป้ายที่เมื่อตอนเช้าอยู่ในมือซื่อจกวาง ป้ายพยัคฆ์นั้น ดูแล้วลวดลายชัดเจน เหมือนว่าเป็นป้ายเดียวกัน ไม่สิน่าจะเป็นป้ายที่เห็นเมื่อเช้านั้นแหละ ห้วงหงตอนชำมองละเอียดมาก

“นี่คือป้ายพยัคฆ์หรือ”

“ใต้เท้าตาแหลม นี่ก็คือป้ายพยัคฆ์”

“ใต้เท้าซิบบอกว่าตอนเดินทางยังต้องใช้ป้ายพยัคฆ์นี้ไม่ใช่หรือ บอกว่าเห็นป้ายพยัคฆ์ก็เหมือนเห็นเขาไม่ใช่หรือ ไม่ให้ผู้อื่นง่ายๆ เหตุใดเจ้าจึงนำออกมาได้!”

น้ำเสียงห้วงหงเริ่มเคร่งเครียด ฉือโจกัวตอบอย่างนอบน้อมว่า

“ให้ใต้เท้าดูป้ายนี้ก็เพื่อต้องการบอกใต้เท้าว่า เรื่องที่ข้าเหนื่อยจะพูดนี้เป็นเรื่องที่แม่ทัพใหญ่ต้องการพูด แม่ทัพใหญ่มีวาจาฝากข้าเหนื่อยมาเรียนใต้เท้า!!”

ฉือโจกัวกล่าวเรื่องนี้กลับไม่มีน้ำเสียงแบบเด็กหนุ่ม ห้วงหงอึ้งไป หากก็ตั้งสติได้รวดเร็ว ตอนเช้าไปพบซื่อจกวาง ซื่อจกวางตั้งใจควักป้ายพยัคฆ์ออกมา ไม่ใช่แค่ชินอันใดจนทำให้ควักออกมาโดยไม่ทันระวัง แต่เพราะต้องการให้ตนได้เห็นป้ายพยัคฆ์เพื่อให้ฉือโจกัวมาพูดในคืนนี้ ช่างเป็นแม่ทัพเจ้าเล่ห์ไม่ธรรมดา

หวังหงดจิรฉะฉนในใจไม่ได้ แต่สีหน้ายังคงเดิม กล่าวน้ำเสียงราบเรียบว่า

“มีวจาใดถึงต้องลึกลับเช่นนี้ ไต้เท่าชิบรรดาคักดีระดบป้อ เป็นแม่ทัพชายแดน ไม่ควรมีความลับอันใดมาถึงข้า เจ้ามีอันใดก็ว่ามา พรุ่งนี้จะส่งคนเข้าวังไปกราบทูล!”

ฉื่อโชคิรชะอย่างแรง เงยหน้ากล่าวน้ำเสียงจริงจังว่า

“บี...ท่านแม่ทัพสนทนากับท่านทั้งสองวันนี้ก็เพราะต้องการทำหน้าที่ของท่านให้ดีที่สุด ไม่คาดหวังว่าราชสำนักจะตอบสนองอันใด แม่ทัพใหญ่เราเดิมคิดว่าวันนี้พูดออกไปก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องบ้านเมืองอีกแล้ว หวังใช้ชีวิตบั้นปลายให้สุขสบาย แต่พอแม่ทัพใหญ่ได้เห็นไต้เท่าหวังในวันนี้ กลับรู้สึกว้ไต้เหล่านี้ บางทีไต้เท่าหวังอาจสามารถทำในสิ่งที่แม่ทัพใหญ่วางแผนเอาไว้ได้ ก่อนจากไปจึงได้มอบป้ายพยัคฆ์ให้ช้าน้อย ยังกำชับช้าน้อยหลายคำ ให้ช้าน้อยมาบอกแก่ไต้เท่า”

สีหน้าหวังหงดเคร่งเครียด โบกมือให้ฉื่อหยุดพูด จากท่าทางของฉื่อ ดูหาชิจี้กงไม่เห็นตนเป็นคนนอก การส่งคนสนิทมาบอกกล่าวเช่นนี้กลับทำให้รู้สึกว้เรื่องนี่ช่างเหลวไหล

“ฉื่อ เจ้าติดตามแม่ทัพใหญ่เจ้า คงเห็นอะไรมามาก เรื่องตอนเช้าเจ้าคิดว่าข้าทำอันใดได้ หากคิดติดตามข้า ข้ายอมดูแลเจ้าอย่างดี หากไม่คิดติดตามตอนนี้เจ้าก็กลับไปได้ ข้าจะไม่รังไว้ วจาพวกนี้ไม่ต้องกล่าวถึงอีก ข้าเหนื่อยแล้วเจ้าออกไปได้!”

ฉื่อร้อนใจ คลานเข้าเข้ามารีบกล่าวว้

“ไต้เท่า สิ่งที่ช้าน้อยพูดมานั้นก็คือสิ่งที่แม่ทัพใหญ่ต้องการกล่าว วันนี้กล่าวจบ พรุ่งนี้ช้าน้อยกับเมืองจี้โจวก็จะไม่เกี่ยวข้องกันอีก แต่วจาพวกนี้ไม่เพียงแต่เป็นหยาดเหงื่อทั้งชีวิตของแม่ทัพใหญ่เรา ยังเกี่ยวพันถึงแผ่นดินด้าหมิงอย่างไรก็ขอไต้เท่าโปรดให้โอกาสช้าน้อยได้พูด ซึ่งก็เหมือนว้เป็นวจาแม่ทัพใหญ่...”

สองฝ่ายพยายามกดดัน้ำเสียงให้เบาที่สุด หวังหงดสุดลมหายใจเข้า จ้องมองฉื่อเงียบๆ ฉื่ออึ้งไป รู้ว้หวังหงดต้องการฟังแล้ว จึงรีบโชคิรชะกล่าวว้

“ชัยชนะใหญ่กูเปยไช่วคราก่อน ทัพแม่ทัพใหญ่เราารู้สึกตกใจกับความเก่งกล้าของทัพไต้เท่า ปืนไฟเช่นนั้น รูปชบวนทัพและยุทธวิธีรบ จัดการทหารม้า

นอกด่านได้ เทียบกับค่ายห้องรถม้าของแม่ทัพใหญ่แล้วดูจะเหนือกว่าอีกชั้น...”

“ไม่ต้องพูดถึงเรื่องพวกนี้ พูดใจความสำคัญมา!”

หวังทงขมวดคิ้วแฉ่ง ฉีจู่ที่คุกเข่าอยู่ไม่กล้ารอช้า รีบกล่าวว่า

“แม่ทัพใหญ่เราถามได้เท่าว่า ยังจำได้ไหม หลังชัยชนะใหญ่กูเป่ยโซ่ว แม่ทัพใหญ่เชิญได้ทำไปหอหลินให้ร่วมงานเลี้ยง”

หลังชัยชนะใหญ่ หวังทงกลับเตียนจิน ซี้จี้กวงจัดเลี้ยงสนทนากับหวังทง ที่หอหลินให้ สิ่งที่ทำให้หวังทงจำแม่นไม่ใช่คำพูดของซี้จี้กวง แต่เป็นภาพแผนที่ ทราบหลังฉากกำบังในห้อง และยุทธการที่ซี้จี้กวงว่ามา

เห็นหวังทงพยักหน้า ฉีจู่ก็กล่าวต่อว่า

“แม่ทัพใหญ่เราว่า แผนการเช่นนี้ไม่ใช่ทัพใดก็จะปฏิบัติได้ ทหารเมื่องจี้โจว หากอยู่ใต้การนำทัพของแม่ทัพใหญ่เรานั้นทำได้ ทัพเมืองเหลียวโจวใต้การนำของ หลี่เจิงเหลียงยอมทำได้ อีกทัพที่ย่อมเป็นกองกำลังหู่เว่ยภายใต้การนำของ ได้เท่าแล้ว แม่ทัพใหญ่เราไม่อาจนำกำลังชายแดนอีกต่อไป หลี่เจิงเหลียงวันๆ หลงไหลแต่ทรัพย์สินเงินทอง ไม่มีใจอาจหาญอีกแล้ว อีกเรื่อง แม่ทัพใหญ่เรากับหลี่เจิงเหลียงก็แค่แม่ทัพชายแดน แม้คิดรบ ขุนนางราชสำนักใช้ว่าจะเห็นด้วย แต่ได้เท่าไม่ใช่ ได้เท่าได้รับพระเมตตาจากฝ่าบาทมาก ได้เท่าทำได้”

หวังทงยังคงเงิบไม่พูดอันใด ฉีจู่ไม่สนใจ กล่าวต่อว่า

“ได้เท่า แม่ทัพใหญ่เราบอกว่า ด้วยความสามารถได้เท่าในราชสำนักจะ ผลักดันเรื่องนี้ได้ หากทำสำเร็จยอมสร้างความสงบสุขให้แก่แผ่นดินสืบต่อไป...”

ไต้ยิ่นเช่นนี้หวังทงอดยิ้มเย็นซาไม่ได้ สร้างความสงบสุขให้แก่แผ่นดิน สืบต่อไปจั้นหรือ หากที่ฝั่งไม่ได้ลี้ไม่ว่า การรบระดับแผ่นดินเช่นนี้ หากชนะก็ยอม นำความยุ่งยากมาให้ไม่จบไม่สิ้น หากแพ้ก็ยอมแหลกสลายเป็นผุยผง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากแพ้ แผ่นดินต้าหมิงก็คงไม่อาจสงบสุขต่อไป ช่างอันตรรายจริง ๆ ซี้จี้กวงคิดว่าฉีจู่ผู้นั้นเป็นลูกจริงหรือนี้ มาถึงสถานะนี้แล้ว ยังต้องการผลงาน สร้างชื่อเสียงสืบไปอีกหรือ ตอนนี้อำนาจวาสนาเงินทองก็ไม่ได้ขาดแคลนอยู่แล้ว มีใช้หรือไร

ลีหน้าแววตาหวังทงที่เปลี่ยนไปมากับรอยยิ้มเย็นซา ฉีจู่ล้วนเห็น แต่ก็

ไม่หยุด พูดต่อว่า

“ได้เท่า เรื่องนี้หากแพ้ย่อมไม่มีอันใดพูด หากสำเร็จ เกรงว่าได้เท่าคงมีความชอบมากเกินไป เป็นที่ระแวงในราชสำนัก จะมีจุดจบที่ดีได้หรือไม่ก็ไม่แน่ว่า ราชสำนักสองร้อยปีมานี้ แผ่นดินต่ำหิมงตอนเหนือถูกพวกนอกด่านรุกราน ประสบภัยใหญ่หลวง ราษฎรได้รับความทุกข์แสนสาหัส...หลายปีมานี้พวกนอกด่านโจมตีเขตซานเมืองหลวงหลายครั้ง ไม่ต้องพูดถึงเหตุการณ์ป้อมฉู่มู่ที่เคยเกิดขึ้น มีศัตรูแข็งแกร่งอยู่ตอนเหนือเช่นนี้ เมืองหลวงก็อยู่ที่พื้นที่ตอนเหนือเป็นที่ประทับของฮ่องเต้ แต่ตอนนี้ไหนเลยจะมีทหารเก่งกล้าเหมือนสมัยปฐมฮ่องเต้ใหญ่และเฉิงจู่ หากไม่ทันระวัง เมืองหลวงเกิดเหตุ ก็ย่อมแผ่นดินล่มสลาย...”

“วาจານี้ยังกล้ากล่าว ซี้จี้กวงช่างใจกล้าเสียจริง”

หวังทงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ แต่ฉีอู๋สั่นไปทั้งตัว ทว่ายังคงจ้องมองสีหน้าของหวังทง พูดต่อว่า

“ตอนนี้ได้หล้าสงบสุข น้ำท่าบริบูรณ์ดี พวกทุ่งหญ้านอกด่านย่อมเริ่มส่งสมกำลังขึ้นมา ได้หล้านี้ยังมีเวลาสงบสุขอย่างมากก็อีกสิบห้าปี ขุนนางทั้งหลายเห็นแก่การปรองดองสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง อย่างไรก็ตามขึ้นชอบความสงบสุข หลายปีนี้ยากนักกว่าจะฝึกทหารออกมาได้ หากต้องมาสูญเสียไปเช่นนี้ ถึงตอนนั้นไม่อาจปราบปรามพวกนอกด่านได้ แผ่นดินคงตกอยู่ในภาวะวิกฤต แม่ทัพใหญ่เราเห็นได้เท่าจัดการกับเทียนจิน และไม่ได้ทำไปเพื่อตนเอง แต่เพื่อแผ่นดินต่ำหิมงจงรักภักดีต่อฝ่าบาท ดังนั้นแม่ทัพใหญ่เราจึงคิดว่า ได้หล้านี้คงมีเพียงได้เท่าที่จะทำได้แล้ว และมีได้เท่าคนเดียวที่จะทำได้”

ฉีอู๋กล่าวจบก็มีท่าทางโล่งอกที่ได้พูดออกไปหมด หวังทงเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถามขึ้น

“ซี้จี้กวงฝากเจ้ามาพูด แต่ไม่ได้บอกว่าหากข้าไม่ตกลงจะให้เจ้าทำอะไรต่อหรือ”

ฉีอู๋ไขกศิระชะ น้ำเสียงเริ่มแหบพร่าตอบว่า

“แม่ทัพใหญ่ฝากคำพูดมา ไม่ว่าได้เท่าตอบรับเช่นไร ขอเพียงยอมฟังข้าน้อยพูดจบก็พอ หลังพูดจบแล้ว ข้าน้อยก็เป็นคนของได้เท่า ไม่เกี่ยวข้องกับอันใด

กับเมืองจีโจว กับแม่ทัพใหญ่อีกต่อไป”

“เรื่องวันนี้อย่าให้มีคนที่สองได้รู้ เจ้าไม่ต้องคิดต่อ ทำเหมือนไม่เคยเอ่ยถึง เจ้าเข้าใจไหม”

ฉีอุ้งยหน้าขึ้น มองหวังทงแล้วอึ้งไป สีหน้าหวังทงยังคงนิ่งเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง สีหน้าฉีอุ้งผิดหวังเล็กน้อย แต่ก็ยังตอบอย่างนอบน้อมว่า

“ข้าเหนื่อยเข้าใจแล้ว”

หวังทงโบกมือให้ฉีอุ้งออกไป ฉีอุ้งคำนับแล้วออกไป ถานเจียงก็เข้ามากล่าวว่า

“นายท่าน อาหารพร้อมแล้ว กินตอนนี้เลยไหม”

พูดจบ อีกฝ่ายไม่ตอบ ถานเจียงงยหน้ามองไปก็เห็นหวังทงกำลังเหม่ออยู่ จึงถามขึ้นอีกด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม หวังทงจึงได้หันมาถามกลับ

“ถานเจียง คนเรามีชีวิตเพื่อสิ่งใด”

คิดไม่ถึงว่าหวังทงจะถามคำถามแปลกประหลาดเช่นนี้ ถานเจียงอึ้งไป กำลังจะตอบ หวังทงก็โบกมือกล่าวว่า

“ไม่ต้องตอบ ข้าแค่ถามไปอย่างนั้น”